

Ивайло Шонов

Да дочакаш дъжда

„... и над пустинята ще падне
благодатен дъжд,
защото иде Денят на цветята.“
Хуан де Вега, кармелитски монах от XVI век

Чиму, пустинята Атакама

Беше към осем сутринта, когато съвсем неочаквано магьосникът се появи на площада в центъра на селцето. Странникът носеше под мишницата си някакъв проскубан гъсок. В дясната си ръка здраво стискаше голям касапски нож. Притаен зад тясното прозорче на параклиса, отец Фелипе следеше с недоверчиви очи всяко движение на новодошлия.

Магьосникът обходи площада, избра място и се спря. После с един замах на ножа отдели главата на птицата. Фонтан кръв бликна от срязаната шия на гъсока. Магьосникът стискаше пърхашото тяло, въртеше се в кръг, бръщолевеше някакви неразбираеми заклинания и поливаше с кръв сухия пясък около себе си.

Отец Фелипе изобщо не беше изненадан от действията на пришълецата. По тези места това беше обичайният ритуал за викане на дъжд, но от собствен опит свещеникът знаеше, че подобен род фокуси в Чиму не даваха резултат. Но знаеш ли, днес може и да помогнат... Днес трябваше да помогнат!

Когато магьосникът свърши играта си, взе пазарените пари и напусна завинаги прокълнатото място, наречено кой знае защо Чиму...

Вече минаваше девет, но дъждът все още не идеше. Няваше го и в единайсет. Голямото петно кръв от гъсока продължаваше да лежи като демонична сянка в центъра на селото.

Свещеникът излезе от параклиса и погледна отчаяно нагоре. Небето бе гладко, избеляло до прозрачност. Пелена от пресъхнали облачета го покриваха. Тъжната пясъчна равнина на пустинята се простираше чак до хоризонта, а оттам нагоре се издигаха огромните масиви на Андите. Никаква надежда за дъжд.

„Не може да е излъгал! Досега всичко предсказано се е сбъднало...“ – мислеше си отец Фелипе и нервно мачкаше старинния пергамент от човешка кожа в сухите си ръце. „Хуан де Вега винаги е познавал бъдещето...“

Години наред бе чакал този ден. Мислеше си, че безпощадното време ще го покоси и няма да дочака Деня на цветята. Но денят бе дошъл – 13 април 1971 година. На тази дата според пророка – кармелитския монах Хуан де Вега – трябваше от небето да завали дъжд. А тук, в пустинята, не бе валяло цели четиристотин години. За последен път това се случило, когато конкистадорите на Педро де Валдивия завладели тези земи през 1540 година. И оттогава не бе падала дори капка дъжд.

Отец Фелипе се наведе и загреба шепа пясък. Погледна го замислено и го остави да изтече от разтворената му длан. Знаеше, че в пясъка спят семената на множество растения ефемери. Те вече четиристотин

години чакаха да се събудят. Само няколко капки вода, и те щяха да поникнат от изпепелената земя. Само за броени часове щяха да се разлистят, да цъфнат и да дадат семе. И пустинята щеше да се превърне в градина. Толкова малко бе необходимо, за да бъде и той щастлив. САМО НЯКОЛКО КАПКИ ДЪЖД...

Денят мъчително се изниза и падна нощта. Никой, дори отец Фелипе, не забеляза странните зелени стръкчета, наболи от засъхналото петно кръв. Стръкчетата растяха чудовищно бързо. Хората на Чиму си лягаха натъжени.

Свещеникът се въртеше в мократа си постеля и от време на време хвърляше поглед в тъмното към циферблата на големия будилник. Последните мигове на 13 април 1971 година неумолимо отлитаха във вечността. Пергаментът с предсказанията на монаха Вега се въргальше на пода, разкъсан на части.

Нямаше дъжд, защото хората бяха лоши. С всеки изминал ден те ставаха все по-зли един към друг. Не вярваха в Бога и затова Бог ги наказваше...

Беше малко преди полунощ, когато от небето се чу оглушителен гръм. Последва втори. Нещо затрака страшно по покрива на параклиса и тресеше керемидите.

Отец Фелипе изхвъркна навън, без дори да наметне расото си. Погледна към нощното небе. Мислеше си, че трябва да е тъмно, покрито с дъждоносни облаци, но не беше така. По небето имаше звезди. С всеки изминал миг се раждаха все нови и нови. Избухваха неочаквано и угасваха бързо, оставяйки дълга светла дيريا след себе си.

Всички хора от Чиму бяха излезли навън и гледаха това призрачно явление. От небето валеше дъжд от метеорити.

Свещеникът усети по тялото си бодечи като от хиляди малки стрелички. Идващите от небето камъчета със скоростта на куршуми прострелваха всичко по пътя си. От малките дупчици, които оставяха след себе си, сълзеше кръв. На тънки ручейчета тя се стичаше надолу по краката му и поливаше пустинния пясък.

„Прокълната страна... Тук не е валяло и никога няма да завали...“ – свещеникът бавно се свлече на земята. Видя с примрежени очи как цялото Чиму гори от метеорния поток.

Към съзнание го върнаха първите слънчеви лъчи. Сред зелените стръкове на растенията се въргальха труповете на хората, убити от нощния метеоритен дъжд. Отец Фелипе усещаше тялото си набодено като цедка. Малките коренчета на растенията пълзяха из пресъхналите му

вени и артерии и изсмукваха оттам последните капчици кръв. Бързаха към сърцето му.

Отец Фелипе бавно затвори очи и видя как пустинята се покрива с красиви цветя...

КРАЙ

© Ивайло Шонов

Източник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/390>]